Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 318 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. RICHIR**
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaar van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U bent een staatsburger van de Russische Federatie. U bent geboren op (…) in Pokrovskoye in het Khasavyurt-district in Dagestan, waar u samen met uw familie verbleef tot uw vertrek in oktober 2016. U bent een moslim van Tsjetsjeense afkomst. U werkte onder meer als programmeur van betaalterminals. Begin mei 2016 werd u, samen met zes andere mannen, na het vrijdagsgebed opgepakt door de interventiegroep GBR. Een van de 6 mannen is kunnen vluchten. U kende die zes mannen slechts van zien en had die dag een gesprek met hen over uw werk als programmeur van betaalterminals, waar ze vragen bij hadden. De zes mannen zouden twee politieagenten hebben vermoord en waren betrokken bij grootschalige afpersing van rijke zakenmensen. U werd uitgebreid ondervraagd en tussen de 9 en 19 dagen vastgehouden en daarna vrijgelaten. U mocht de republiek niet verlaten. Midden juni 2016 werd u een tweede keer opgepakt door de politie en u werd opnieuw ondervraagd en beschuldigd samen te zijn geweest met de gevluchte man die eerder aan de interventiegroep GBR kon ontkomen. U zou samen met die gevluchte man gezien zijn bij een nieuwe poging tot aanhouding waarop een beschieting volgde. U werd opnieuw 9 tot 19 dagen vastgehouden

en daarna vrijgelaten. In september 2016 werd u opnieuw opgepakt, maar deze keer door de FSB, de Russische veiligheidsdienst. Deze keer werd u meer dan drie weken vastgehouden en u werd voor verhoor naar Khankala in Tsjetsjenië gebracht. U bent daar ook mishandeld en werd zwaar gefolterd. U werd daarna voor een derde keer vrijgelaten en heeft zich daarna voorbereid om te vluchten. U bent samen met uw vrouw uit de Russische Federatie vertrokken in oktober 2016. U reisde naar Duitsland en diende daar in juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd in Duitsland geweigerd en u reisde verder naar België. U bent in België aangekomen op 23 april 2019. U diende op 29 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 27 augustus 2020 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U tekende hiertegen beroep aan en op 18 februari 2021 werd de beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 27 september 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart dat er in de zomer van 2022 een algemene oproepingsbrief voor u werd afgeleverd bij uw vader thuis. Later ontving uw vader nog twee oproepingsbrieven, waarin stond dat u zich moest aanmelden op respectievelijk 27 september 2022 en 3 oktober 2022. Nadat u hier niet op was ingegaan, ontving uw vader brieven waarin stond dat er een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart naar u. U vreest bij terugkeer naar Rusland ofwel naar de oorlog te worden gestuurd of strafrechtelijk te worden vervolgd omdat u niet inging op de oproep tot mobilisatie. Op 19 december 2022 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: twee oproepingsbrieven, twee brieven i.v.m. de opstart van een strafrechtelijk onderzoek, een attest van goed gedrag en zeden, uw paspoort, een vertaling van uw geboorteakte, uw boekje als veiligheidsagent, uw wapencertificaat met uittreksel, uw registratieboekje voor dienstplicht, uw werkboekje en een werkbadge.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Uw verklaringen op het CGVS over uw beweerde problemen in Rusland waren immers op een veelvoud aan punten tegenstrijdig met de verklaringen die u had afgelegd in Duitsland. Bovendien legde u op het CGVS valse verklaringen af over uw vertrekdatum uit Rusland. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidige verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

De eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt bovendien verder bevestigd door het feit dat u ter staving van uw huidige verzoek een attest van goed gedrag en zeden afgeleverd d.d. 31/3/2022 neerlegt. Hiermee wil u aantonen dat u geen gerechtelijke vervolging of veroordeling heeft. U verklaarde dit attest via e-mail te hebben verkregen van mensen die werken voor de MFS (Verklaringen volgend verzoek, randnr.19). Het feit dat u zich hiervoor vrijwillig tot uw autoriteiten heeft gericht, haalt de eerder door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw autoriteiten slechts verder onderuit.

U verklaart in het kader van uw huidige verzoek vervolgens dat er meerdere oproepingsbrieven van het militaire commissariaat voor u werden afgeleverd bij uw vader thuis in Rusland. Nadat u hier niet op was ingegaan, ontving uw vader brieven waarin stond dat er een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart naar u. Hierdoor verklaart u niet terug te kunnen naar Rusland.

Op het moment waarop u deze brieven ontving, was u reeds minstens negenentwintig jaar (CGVS, p.7-8), hetgeen ouder was dan de toen geldende dienstplichtige leeftijd van zevenentwintig jaar. U kon wettelijk gezien dus enkel worden opgeroepen voor mobilisatie (zie Russische Federatie Legerdienst,

contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,).
Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.
Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.
Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.
Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.
Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf ,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.
Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.
Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen

dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.
U verklaart dat u tot vijftien jaar gevangenisstraf riskeert wegens het niet ingaan op uw oproep tot mobilisatie (CGVS, p.10). Bij DVZ verklaarde u dan weer dat de wetgeving zegt dat u tot tien jaar kan worden opgesloten (VVV, randnr.20). Zoals uit de hierboven uiteengezette landeninformatie blijkt, klopt deze bewering niet. Het niet ingaan op een oproep tot mobilisatie heeft enkel een administratieve straf tot gevolg. Wanneer er u wordt gevraagd welke concrete indicaties u heeft dat mocht u een boete betalen, u toch nog naar de oorlog zou worden gestuurd, verklaart u dat er naar het nieuws moet worden gekeken en geluisterd. U zal maar twee opties hebben: naar de gevangenis gaan of naar het front gaan. Bovendien verwijst u naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde (CGVS, p.12). Uw verklaringen weten echter niet te overtuigen aangezien er opnieuw dient te worden aangestipt dat uit de landeninformatie blijkt dat er geen strafrechtelijke straffen staan op het ontduiken van de oproep tot mobilisatie en er bovendien geen nieuwe mobilisatieoproeping aan gang is. Aan de problemen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming kon er bovendien geen ernstig geloof worden gehecht. U slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen waarom u in uw geval wel strafrechtelijke vervolging zou riskeren.
Verder rijzen er ernstige vragen bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten gezien de veelheid aan vormelijke gebreken, interne onjuistheden en tegenstrijdigheden. Zo legt u een oproepingsbrief neer die u onmiddellijk dan wel ten laatste op 3 oktober 2022 om 10 uur oproept. Deze oproepingsbrief bevat vreemd genoeg nergens uw naam, ook niet op de daartoe voorziene plaats. Bovenaan lijkt ook een deel van het document afgescheurd (zie origineel neergelegde oproepingsbrief), waardoor er zodoende een deel van het document ontbreekt. Daarnaast vermeldt deze brief niets over het feit dat u zich zou moeten aanmelden op een verzamelpunt in het kader van mobilisatie. Er staat louter dat u zich moet aanbieden bij het militaire commissariaat. In de beslissing d.d. 15 november 2022 over het openen van een strafonderzoek en strafprocedure in uw hoofde staat nochtans te lezen dat u op 3 oktober 2022 door middel van de oproepingsbrief in het kader van de mobilisatie werd opgeroepen om u om 10 uur aan te bieden op de verzamelplaats om overgebracht te worden naar de trainingsplaats. Dit strookt geenszins met de inhoud van de oproepingsbrief zelf. Op de oproepingsbrief staat voorts te lezen dat u de documenten dient mee te brengen waarvan melding wordt gemaakt op de achterzijde. De achterzijde van de oproepingsbrief is echter blanco. Bovendien is de onderste strook op deze oproepingsbrief afgestempeld en ondertekend, doch niet ingevuld. Verwacht kan worden dat deze zou zijn ingevuld voor afstempeling en ondertekening. Tot slot kan er nog worden gewezen op de code rechtsboven uw oproepingsbrief. Zoals uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt, verwijst deze code naar een bepaalde militaire specialisatie. De code op de door u voorgelegde oproepingsbrief verwijst naar de categorie van chauffeur, hetgeen toch opmerkelijk te noemen is gezien uw persoonlijke profiel. U heeft immers een wapenvergunning en professionele ervaring op dit vlak, een gegeven dat bij uw autoriteiten bekend bent is (CGVS, p.6). De wapenvergunning, die u ter staving van uw verzoek ook neerlegt, werd immers uitgereikt door uw autoriteiten en uw werkervaring staat in uw werkboekje vermeld. U verklaart betreffende uw wapenvergunning bovendien dat u gemachtigd bent in de hoogste graad en uw wapenvergunning een veel hogere rang heeft dan driemaandelijkse training in het leger (CGVS,p. 6). De wijkagent zei bij het overhandigen van de oproepingsbrief ook uitdrukkelijk tegen uw vader dat u een private militaire opleiding had genoten en u een wapen mocht dragen (CGVS, p.7). Het houdt dan ook geen steek dat u slechts de militaire specialisatie van chauffeur zou zijn toegekend.
Ook aan de brief van 12 oktober 2022 betreffende het opstarten van een strafrechtelijke zaak tegen u schort het. Zo vangt de brief aan met het feit dat er werd vastgesteld dat u zich moedwillig heeft onttrokken aan de dienstplicht op basis van art. 22 van de federale wet van 28.03.1998 betreffende de dienstplicht. Dit artikel bepaalde op het moment van de kennisgeving van het opstarten van de strafzaak in uw hoofde dat Russische mannen tussen 18 en 27 1 jaar dienstplicht moesten doen (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf). Zelf was u op dat moment echter al 30 jaar oud en wettelijk gezien dus niet meer dienstplichtig, zodat niet dienstig verwezen kan worden naar dit wetsartikel als grond voor een strafzaak. Vervolgens wordt vastgesteld dat u een misdrijf heeft begaan zoals gespecifieerd in art. 328 van het Strafwetboek van de Russische Federatie (RF) hetgeen eveneens onttrekking aan de militaire dienstplicht betreft. Ter staving van dit misdrijf in uw hoofde wordt echter verwezen naar het feit dat u tot twee keer werd opgeroepen in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie en u hieraan telkens verzaakt heeft, om tot slot andermaal te concluderen dat u er voldoende elementen zijn om te concluderen dat er sprake is van een misdaad in de zin van art. 328 van het Strafwetboek van de Russische Federatie. Naast het feit dat deze brief intern tegenstrijdig is, is het feit dat u strafrechtelijk zou worden vervolgd voor het ontduiken van mobilisatie in strijd met de bovenvermelde landeninformatie. Verder verwijst de brief naar het feit dat u door middel van de oproeping op 3 oktober 2022 werd opgeroepen naar een verzamelpunt, maar op de betreffende oproepingsbrief staat noch uw naam vermeld, noch het feit dat u zich zou moeten aanmelden op het verzamelpunt (in het kader van mobilisatie) (zie supra).
Ten slotte kunnen ook bij de brief die u oproept op 22 november 2022 de nodige vraagtekens worden geplaatst. Zo worden de instantie en het adres naar waar u zich moet begeven dubbel vermeld. Daarnaast wordt er ook geen datum van de opmaak van de oproepingsbrief vermeld. Bovendien staat er dat u bij belet

telefonisch moet verwittigen of een schriftelijk verzoek moet sturen naar bovenvermeld adres, doch staat er nergens een telefoonnummer vermeld via hetwelk u contact zou kunnen opnemen. In de oproepingsbrief wordt opnieuw melding gemaakt van het feit dat u opgeroepen wordt voor een schending van art. 328 van het Strafwetboek van de RF, hoewel dit artikel wettelijk gezien niet op uw situatie van toepassing is. Zoals hierboven reeds uiteengezet, strookt dit niet met het feit dat u zou zijn opgeroepen in het kader van mobilisatie en is dit bovendien tegenstrijdig met de bovenvermelde landeninformatie, die stelt dat er geen strafrechtelijke vervolging is voor het niet ingaan op een oproep tot mobilisatie.

Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere

strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.
Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.
De overige door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw werkdocumenten attesteren uw professionele carrière, die niet ter discussie staat. Uw paspoort en de vertaling van uw geboorteakte attesteren uw identiteit en herkomst, die tevens niet worden betwist.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:
"- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoekende partij tracht vervolgens aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing niet langer actueel is. Verzoekende partij wijst daarbij op en citeert uit algemene landeninformatie. Tevens verwijt verzoekende partij verwerende partij dat deze slechts een gedeeltelijke lezing deed van de beschikbare informatie.
"De verzoeker, een gezonde 33-jarige, Tsjetsjeense man, riskeert aldus opgeroepen te worden en naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden, zeker nu de grootste mobilisatiecampagne in jaren net van start is gegaan (supra, pp. 6-7):
(…)
Gelet op het gegeven dat de grootste mobilisatiecampagne in jaren net van start is gegaan, riskeert de verzoeker aldus wél gemobiliseerd te worden en naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden. Te meer daar hij gekend is bij de autoriteiten, en met een wapen kan omgaan."

Verzoekende partij betwist verder dat er in de Russische wetgeving geen straffen zouden zijn voorzien voor het ontduiken van mobilisatie. Verzoekende partij verwijst in dit kader naar en citeert uit algemene landeninformatie. Tevens wijst zij op informatie omtrent het opsporen en vervolgen van deserteurs door de Russische overheden.

Voorts wijst verzoekende partij op informatie omtrent het gegeven dat de Russische overheid Russen in het buitenland mogelijks in de gaten houdt.

Verzoekende partij vervolgt:
"De verwerende partij heeft ging over tot een onjuiste lezing van de beschikbare informatie door te stellen dat er geen strafrechtelijke straffen voorzien zijn voor dienstplichtontduiking. Dit is immers wel degelijk het geval. Daarenboven wéét hij dat verschillende landgenoten strafrechtelijk gestraft werden voor het ontduiken van hun dienstplicht. Deze gevallen zijn echter een publiek geheim, en zijn daarom niet zomaar terug te vinden in rapporten van internationale organisaties. Om te verhullen dat deze personen naar de gevangenis worden gestuurd omwille van dienstplichtontduiking, worden valse strafrechtelijke veroordelingen gefabriceerd (zoals bv. het verkopen van drugs,…)."

Verzoekende partij verwijt verwerende partij verder dat het gegeven dat zij een gewetensbezwaarde is in de bestreden beslissing niet wordt geanalyseerd. In dit kader wijst zij op de richtlijnen van UNHCR en rechtspraak van de Raad. Tevens tracht zij aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat zelfs voor gewetensbezwaarden een alternatieve dienstplicht in Rusland niet steeds wordt aanvaard.
"Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor vrijstelling van de militaire dienst. Nochtans is de eiser wel een gewetensbezwaarde volgens de richtsnoeren van UNHCR. Hij gaf aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet naar het leger te willen gaan omwille van het feit dat hij niemand wil doden (NPO pp. 10-11), doch werd hierop niet verder ingegaan."

Met betrekking tot de door haar neergelegde documenten, voert verzoekende partij voorts aan:
"De verzoeker volhardt dat de neergelegde documenten authentiek zijn. Hij kreeg ze doorgestuurd van zijn vader. Deze laatste is echter bang om de originelen per post op te sturen: hij is bang dat deze post onderscheept zou worden en dat hij in de problemen zou komen.
Aangaande de vermelding van de categorie "chauffeur" op de oproepingsbrief, wenst hij er opnieuw op te wijzen dat de Russische autoriteiten listen gebruiken om personen te overtuigen zich aan te melden voor hun dienstplicht. Ook wie, zogezegd, als chauffeur opgeroepen wordt, zal immers naar het front gestuurd worden!
Ten slotte wenst de verzoeker nog enkele nieuwe documenten neer te leggen. Het betreft met name een brief d.d. 11 februari 2025 gericht aan verzoekers vader waarin wordt aangegeven dat hij gezocht wordt (stuk 3) en een opsporingsbericht d.d. 25 maart 2025 (stuk 4). Beide stukken gaan vergezeld van een officiële vertaling naar het Frans.
Ook legt voegt de verzoeker een screenshot toe van een bericht op Telegram, waaruit blijkt dat de realiteit in Rusland niet altijd overeenkomt met de informatie die naar de buitenwereld toe wordt gecommunceerd (stuk 5)."

Verzoekende partij concludeert inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:
"Uit het bovenstaande volgt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op gedateerde informatie, het met feit dat er wel degelijk strafrechtelijke straffen staan op dienstplichtontduiking (zeker ten tijde van de actuele mobilisatiecampagne) en dat zij geen rekening hield met het gegeven dat de Russische autoriteiten er net alles aan doen om van de internationale gemeenschap verborgen te houden dat mannen onder dwang naar het front gestuurd worden.
Daar komt nog bij dat de verzoeker, als gewetensbezwaarde, geen garanties heeft dat zijn bezwaren gerespecteerd zullen worden en dat hij een alternatieve dienst toegewezen zal krijgen.
Hieruit volgt dat verzoekers vrees voor vervolging vaststaat."

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekende partij aan:
"Naast de vluchtelingenstatus, kan in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Overeenkomstig artikel 48/4 Vw. en artikel 15, C) Kwalificatierichtlijn wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die een reëel risico op ernstige schade zou lopen en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.
Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoeker, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg toegekend worden."

2.2. Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:
- Zijn verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren;
Bijgevolg,
- In hoofdorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 28 maart 2025 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;
- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen."

2.3. Verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog een brief aan haar vader met gelegaliseerde vertaling (bijlage 3), een opsporingsbericht van 25 maart 2025 met gelegaliseerde vertaling (bijlage 4) en een screenshot van een telegramkanaal (bijlage 5) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekende partij legt op 30 augustus 2026 door middel van een aanvullend nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 16).

Het betreft een besluit tot inleiding van een strafrechtelijke procedure tegen de verzoekende partij (en de beëdigde vertaling) en een psychologisch rapport.

3.1.2. Verzoekende partij legt ter terechtzitting nogmaals de reeds *sub* 3.1.1. vermelde aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

Daarnaast legt verzoekende partij ter terechtzitting een aanvullende nota/pleitnota neer waarin zij aanvoert dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is in haar land van herkomst. Ter staving daarvan, legt zij algemene landeninformatie neer.

3.2. Verwerende partij legt op 4 augustus 2026 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij preciseert niet welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin werkt zij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Waar verzoekende partij zich in het onderhavige verzoekschrift beroept op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dient voorts te worden opgemerkt dat *in casu*, gelet op de inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 (Kwalificatieverordening) op 12 juni 2026, toepassing gemaakt moet worden van de overeenstemmende artikelen in deze Kwalificatieverordening.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoekende partij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekende partij slaagt er niet in de betreffende motieven te ontkrachten. Geheel ten onrechte tracht verzoekende partij middels de neerlegging van een psychologisch attest immers te laten uitschijnen dat zij kampte met psychische problemen die van zulke ernstige aard waren of zijn dat deze van invloed waren op haar vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, om de verschillende onderhouden die in dit kader geschiedden te volbrengen en om haar relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Vooreerst kan zulks uit het neergelegde psychologische attest namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Zo blijkt dat dit attest werd opgesteld door psycholoog N.K.K., en dus niet door een psychiater. Bovendien blijkt uit dit attest dat verzoekende partij deze psycholoog slechts bezocht meer dan een jaar nadat haar persoonlijk onderhoud bij verweerder plaatsvond en ook slechts nadat de bestreden, negatieve beslissing jegens verzoekende partij werd genomen. Voorts is het gebaseerd op slechts een beperkt aantal ontmoetingen, die plaatsvonden in een periode van slechts enkele maanden. Bovendien vertoont dit attest daarbij een gesolliciteerd karakter aangezien hierin wordt aangedrongen op een verlengd verblijf en de toekenning van internationale bescherming aan verzoekende partij in België. In zoverre in dit attest gewag wordt gemaakt van een aantal problemen in hoofde van verzoekende partij, dient verder te worden vastgesteld dat zulks slechts in bijzonder algemene bewoordingen geschiedt. Daarenboven blijkt nergens uit dit attest dat of op welke wijze de vermelde symptomen zouden zijn vastgesteld of onderzocht. Uit dit attest blijkt niet dat verzoekende partij aan enig, laat staan een doorgedreven, psychiatrisch onderzoek zou zijn onderworpen. Ook wordt in dit attest nergens *in concreto* aangetoond dat, waar of op welke wijze de vermeende problemen van verzoekende partij van invloed zouden zijn geweest op haar vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, om de verschillende onderhouden die in dit kader geschiedden te volbrengen en om haar relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Evenmin wordt hierin aangetoond dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de concrete gezegden van verzoekende partij, de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekende partij zelf laat bovendien na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er immers toe het voormelde psychologische attest neer te leggen. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voorgehouden psychologische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekende partij gaf in de vragenlijst *"bijzondere procedurele noden"* DVZ daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook bij de DVZ gaf zij duidelijk aan dat haar gezondheidstoestand goed was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13). Bij het CGVS gaf verzoekende partij voorts aan dat zij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen en ontkende zij dat zij gezondheidsproblemen had die haar zouden kunnen hinderen tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerden verzoekende partij en haar advocaat geen opmerkingen betreffende eventuele psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij. Noch verzoekende partij, noch haar advocaat formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de verschillende onderhouden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verder blijkt uit de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier dat deze onderhouden op een normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen in hoofde van verzoekende partij worden afgeleid. Verzoekende partij kon de gesprekken volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans een concreet antwoord formuleren. Dat verzoekende partij zou hebben gekampt met psychologische problemen die van zulke aard waren dat zij niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen, vindt dan ook niet de minste steun in het administratief dossier.

Aldus toont verzoekende partij niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Voor wat de overige elementen betreft, wordt in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht of verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Kwalificatieverordening en wordt vervolgens onderzocht of verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 3, punt 5) en artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient de Raad daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Het voorliggende verzoek om internationale bescherming betreft het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in België.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij vooreerst met recht gemotiveerd:
"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Uw verklaringen op het CGVS over uw beweerde problemen in Rusland waren immers op een veelvoud aan punten tegenstrijdig met de verklaringen die u had afgelegd in Duitsland. Bovendien legde u op het CGVS valse verklaringen af over uw vertrekdatum uit Rusland. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidige verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.
De eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt bovendien verder bevestigd door het feit dat u ter staving van uw huidige verzoek een attest van goed gedrag en zeden afgeleverd d.d. 31/3/2022 neerlegt. Hiermee wil u aantonen dat u geen gerechtelijke vervolging of veroordeling heeft. U verklaarde dit attest via e-mail te

hebben verkregen van mensen die werken voor de MFS (Verklaringen volgend verzoek, randnr.19). Het feit dat u zich hiervoor vrijwillig tot uw autoriteiten heeft gericht, haalt de eerder door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw autoriteiten slechts verder onderuit."
Verzoekende partij onderneemt in het onderhavige verzoekschrift niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te ontkrachten doch laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoekende partij stelt in het kader van haar onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming in België niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij aldaar zou zijn opgeroepen voor mobilisatie, geen gevolg gaf aan deze oproeping en zou riskeren om strafrechtelijk te worden vervolgd of naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij de Russische Federatie reeds in oktober 2016 heeft verlaten. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de Russische autoriteiten ervan op de hoogte waren dat verzoekende partij reeds lang het land had verlaten en is het niet aannemelijk dat zij haar zes jaren later, in de zomer van 2022, alsnog zouden hebben opgeroepen in het kader van een mobilisatie.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd dat de verklaringen die verzoekende partij aflegde over haar beweerde oproeping niet stroken met de beschikbare landeninformatie. De motieven dienaangaande luiden als volgt:
"U verklaart in het kader van uw huidige verzoek vervolgens dat er meerdere oproepingsbrieven van het militaire commissariaat voor u werden afgeleverd bij uw vader thuis in Rusland. Nadat u hier niet op was ingegaan, ontving uw vader brieven waarin stond dat er een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart naar u. Hierdoor verklaart u niet terug te kunnen naar Rusland.
Op het moment waarop u deze brieven ontving, was u reeds minstens negenentwintig jaar (CGVS, p.7-8), hetgeen ouder was dan de toen geldende dienstplichtige leeftijd van zevenentwintig jaar. U kon wettelijk gezien dus enkel worden opgeroepen voor mobilisatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,).
Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.
Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.
Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.
Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf ,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.
Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.
Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.
U verklaart dat u tot vijftien jaar gevangenisstraf riskeert wegens het niet ingaan op uw oproep tot mobilisatie (CGVS, p.10). Bij DVZ verklaarde u dan weer dat de wetgeving zegt dat u tot tien jaar kan worden opgesloten (VVV, randnr.20). Zoals uit de hierboven uiteengezette landeninformatie blijkt, klopt deze bewering niet. Het niet ingaan op een oproep tot mobilisatie heeft enkel een administratieve straf tot gevolg. Wanneer er u wordt gevraagd welke concrete indicaties u heeft dat mocht u een boete betalen, u toch nog naar de oorlog zou worden gestuurd, verklaart u dat er naar het nieuws moet worden gekeken en geluisterd. U zal maar twee opties hebben: naar de gevangenis gaan of naar het front gaan. Bovendien verwijst u naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde (CGVS, p.12). Uw verklaringen weten echter niet te overtuigen aangezien er opnieuw dient te worden aangestipt dat uit de landeninformatie blijkt dat er geen strafrechtelijke straffen staan op het ontduiken van de oproep tot mobilisatie en er bovendien geen nieuwe mobilisatieoproeping aan gang is. Aan de problemen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming kon er bovendien geen ernstig geloof worden gehecht. U slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen waarom u in uw geval wel strafrechtelijke vervolging zou riskeren."
Verzoekende partij slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De informatie die verzoekende partij aanhaalt en waaruit verzoekende partij citeert is, in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, immers geenszins van zulke aard dat deze afbreuk kan doen aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Integendeel blijkt ook uit deze informatie, net zoals uit de informatie die verweerder aanhaalt in de bestreden beslissing, dat op het ogenblik waarop verzoekende partij beweerde te zijn opgeroepen de dienstplicht slechts gold tot de leeftijd van 27 jaar. Aldus oordeelde verwerende partij met recht dat verzoekende partij wettelijk gezien enkel kon worden opgeroepen voor mobilisatie en blijven de motieven dienaangaande onverminderd gehandhaafd. Tevens blijkt uit de door verwerende partij gehanteerde informatie duidelijk en genoegzaam dat er, dit in tegenstelling met wat het geval is bij een weigering om de dienstplicht te vervullen of desertie, geen strafrechtelijke aansprakelijkheid is voor het ontduiken van een mobilisatie en dat in dit kader enkel een administratieve geldboete kan worden opgelegd. In dit kader, wordt ook in de aanvullende nota die verwerende partij neerlegt en op basis van de in deze aanvullende nota aangehaalde landeninformatie geheel terecht aangegeven:
"Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2022 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie-Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_mobilisatie_en_contractsoldaten_20260114.pdf en The Russian Federation: Country Focus beschikbaar via https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report russian-federation-country-focus), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd. Eind 2024 - begin 2025 waren er verschillende meldingen dat militairen die ingelijfd waren bij de mobilisatie in 2022 door hun commandanten sterk onder druk gezet werden om een contract te tekenen met het ministerie van Defensie. Deze maatregel was vermoedelijk bedoeld om te voorkomen dat gemobiliseerden in groten getale het front zouden verlaten eens de mobilisatieperiode officieel afgesloten wordt.

Voorlopig zijn er vooralsnog geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen nog steeds aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van vrijwillige contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie en mogelijke negatieve politieke en economische gevolgen. Hiertoe wordt ook beroep gedaan op ronselaars, die een premie ontvangen per succesvolle aanwerving van een vrijwillige contractsoldaat. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan desgevallend bij het militair commissariaat gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_mobilisatie_en_contractsoldaten_20260114.pdf en The Russian Federation: Country Focus beschikbaar via https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report russian-federation-country-focus), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat verzoekende partij geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. Verzoekende partij dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in haar concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie."

De door verzoekende partij aangehaalde informatie doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. De informatie die zij aanhaalt in het verzoekschrift heeft immers betrekking op het oproepen van dienstplichtigen en de sancties op het weigeren van de dienstplicht en desertie. Zoals hierboven genoegzaam bleek, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij zou zijn opgeroepen voor de dienstplicht. Uit de door

verzoekende partij neergelegde landeninformatie kan verder nergens worden afgeleid dat een weigering om in te gaan op een oproeping tot mobilisatie tot strafrechtelijke aansprakelijkheid of meer dan het opleggen van een administratieve geldboete zou kunnen leiden. Waar verzoekende partij bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota informatie voegt en stelt dat hieruit blijkt dat er in haar land van herkomst actueel wel een nieuwe mobilisatiecampagne op til zou zijn, dient verder te worden opgemerkt dat zulks uit de door verzoekende partij aangehaalde informatie niet zonder meer kan worden afgeleid. Uit deze informatie blijkt immers slechts dat de president van Oekraïne beweert dat Rusland zich voorbereidt op een mobilisatie en dat de ongerustheid daarover groeit. Hoe dan ook toont verzoekende partij niet aan dat, waar of in welke omstandigheden zij zelf met een mogelijke oproeping tot mobilisatie zou riskeren te worden geconfronteerd. Evenmin toont zij aan dat zij, zo zij zou weigeren daarop in te gaan, in weerwil van het voorgaande zou riskeren om (strafrechtelijke) te worden geviseerd of vervolgd.
Voor het overige laat verzoekende partij de voormelde vaststellingen geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:
"Verder rijzen er ernstige vragen bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten gezien de veelheid aan vormelijke gebreken, interne onjuistheden en tegenstrijdigheden. Zo legt u een oproepingsbrief neer die u onmiddellijk dan wel ten laatste op 3 oktober 2022 om 10 uur oproept. Deze oproepingsbrief bevat vreemd genoeg nergens uw naam, ook niet op de daartoe voorziene plaats. Bovenaan lijkt ook een deel van het document afgescheurd (zie origineel neergelegde oproepingsbrief), waardoor er zodoende een deel van het document ontbreekt. Daarnaast vermeldt deze brief niets over het feit dat u zich zou moeten aanmelden op een verzamelpunt in het kader van mobilisatie. Er staat louter dat u zich moet aanbieden bij het militaire commissariaat. In de beslissing d.d. 15 november 2022 over het openen van een strafonderzoek en strafprocedure in uw hoofde staat nochtans te lezen dat u op 3 oktober 2022 door middel van de oproepingsbrief in het kader van de mobilisatie werd opgeroepen om u om 10 uur aan te bieden op de verzamelplaats om overgebracht te worden naar de trainingsplaats. Dit strookt geenszins met de inhoud van de oproepingsbrief zelf. Op de oproepingsbrief staat voorts te lezen dat u de documenten dient mee te brengen waarvan melding wordt gemaakt op de achterzijde. De achterzijde van de oproepingsbrief is echter blanco. Bovendien is de onderste strook op deze oproepingsbrief afgestempeld en ondertekend, doch niet ingevuld. Verwacht kan worden dat deze zou zijn ingevuld voor afstempeling en ondertekening. Tot slot kan er nog worden gewezen op de code rechtsboven uw oproepingsbrief. Zoals uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt, verwijst deze code naar een bepaalde militaire specialisatie. De code op de door u voorgelegde oproepingsbrief verwijst naar de categorie van chauffeur, hetgeen toch opmerkelijk te noemen is gezien uw persoonlijke profiel. U heeft immers een wapenvergunning en professionele ervaring op dit vlak, een gegeven dat bij uw autoriteiten bekend bent is (CGVS, p.6). De wapenvergunning, die u ter staving van uw verzoek ook neerlegt, werd immers uitgereikt door uw autoriteiten en uw werkervaring staat in uw werkboekje vermeld. U verklaart betreffende uw wapenvergunning bovendien dat u gemachtigd bent in de hoogste graad en uw wapenvergunning een veel hogere rang heeft dan driemaandelijkse training in het leger (CGVS,p. 6). De wijkagent zei bij het overhandigen van de oproepingsbrief ook uitdrukkelijk tegen uw vader dat u een private militaire opleiding had genoten en u een wapen mocht dragen (CGVS, p.7). Het houdt dan ook geen steek dat u slechts de militaire specialisatie van chauffeur zou zijn toegekend.
Ook aan de brief van 12 oktober 2022 betreffende het opstarten van een strafrechtelijke zaak tegen u schort het. Zo vangt de brief aan met het feit dat er werd vastgesteld dat u zich moedwillig heeft onttrokken aan de dienstplicht op basis van art. 22 van de federale wet van 28.03.1998 betreffende de dienstplicht. Dit artikel bepaalde op het moment van de kennisgeving van het opstarten van de strafzaak in uw hoofde dat Russische mannen tussen 18 en 27 1 jaar dienstplicht moesten doen (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf). Zelf was u op dat moment echter al 30 jaar oud en wettelijk gezien dus niet meer dienstplichtig, zodat niet dienstig verwezen kan worden naar dit wetsartikel als grond voor een strafzaak. Vervolgens wordt vastgesteld dat u een misdrijf heeft begaan zoals gespecifieerd in art. 328 van het Strafwetboek van de Russische Federatie (RF) hetgeen eveneens onttrekking aan de militaire dienstplicht betreft. Ter staving van dit misdrijf in uw hoofde wordt echter verwezen naar het feit dat u tot twee keer werd opgeroepen in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie en u hieraan telkens verzaakt heeft, om tot slot andermaal te concluderen dat u er voldoende elementen zijn om te concluderen dat er sprake is van een misdaad in de zin van art. 328 van het Strafwetboek van de Russische Federatie. Naast het feit dat deze brief intern tegenstrijdig is, is het feit dat u strafrechtelijk zou worden vervolgd voor het ontduiken van mobilisatie in strijd met de bovenvermelde landeninformatie. Verder verwijst de brief naar het feit dat u door middel van de oproeping op 3 oktober 2022 werd opgeroepen naar een verzamelpunt, maar op de betreffende oproepingsbrief staat noch uw naam vermeld, noch het feit dat u zich zou moeten aanmelden op het verzamelpunt (in het kader van mobilisatie) (zie supra).
Ten slotte kunnen ook bij de brief die u oproept op 22 november 2022 de nodige vraagtekens worden geplaatst. Zo worden de instantie en het adres naar waar u zich moet begeven dubbel vermeld. Daarnaast wordt er ook geen datum van de opmaak van de oproepingsbrief vermeld. Bovendien staat er dat u bij belet

telefonisch moet verwittigen of een schriftelijk verzoek moet sturen naar bovenvermeld adres, doch staat er nergens een telefoonnummer vermeld via hetwelk u contact zou kunnen opnemen. In de oproepingsbrief wordt opnieuw melding gemaakt van het feit dat u opgeroepen wordt voor een schending van art. 328 van het Strafwetboek van de RF, hoewel dit artikel wettelijk gezien niet op uw situatie van toepassing is. Zoals hierboven reeds uiteengezet, strookt dit niet met het feit dat u zou zijn opgeroepen in het kader van mobilisatie en is dit bovendien tegenstrijdig met de bovenvermelde landeninformatie, die stelt dat er geen strafrechtelijke vervolging is voor het niet ingaan op een oproep tot mobilisatie.
Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Haar bewering omtrent de reden waarom er slechts de vermelding 'chauffeur' zou zijn opgenomen kan bezwaarlijk overtuigen. Niet enkel staaft verzoekende partij deze bewering op generlei wijze, doch tevens kan niet worden ingezien waarom de autoriteiten zulke vermelding op haar documenten zouden opnemen aangezien deze autoriteiten duidelijk welbekend waren met haar werkervaring en zulks ook uitdrukkelijk te kennen gaven ten overstaan van verzoekende partij zelf. Waar verzoekende partij daarnaast eenvoudigweg volhardt in het gegeven dat de door haar neergelegde documenten wel degelijk authentiek zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij met deze loutere volharding in de authenticiteit van haar documenten geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Voor het overige laat verzoekende partij de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd en kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht aan de voormelde, door verzoekende partij neergelegde documenten.

Dat verzoekende partij zich reeds bediende van de voormelde, uiterst dubieuze documenten, werpt verder eveneens een smet op de bewijswaarde van de brief aan verzoekers vader en het opsporingsbericht die door verzoekende partij bij het onderhavige verzoekschrift worden gevoegd.
Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij deze documenten slechts neerlegt in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer daar verzoekende partij voor het ontbreken van de originelen van deze documenten geen bevredigende verklaring biedt. Dat haar vader bang zou zijn om deze documenten met de post op te sturen, kan namelijk geenszins overtuigen aangezien haar vader eerder klaarblijkelijk wel originele documenten aan verzoekende partij kon en durfde opsturen (administratief dossier, npo, p.6).
Ten aanzien van de brief ten aanzien van de vader van verzoekende partij, kan verder nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten zulke brief aan de vader van verzoekende partij zouden overmaken meer dan acht jaren nadat verzoekende partij haar land van herkomst verliet en meer dan twee jaren nadat zij geen gevolg gaf aan een eerdere oproeping. Daarenboven strookt ook deze brief niet met de hoger aangehaalde landeninformatie en wordt in deze brief, net als in de eerder door verzoekende partij neergelegde documenten, ten onrechte aangehaald dat verzoekende partij zou hebben geweigerd haar dienstplicht te vervullen. Verzoekende partij was op het moment waarop zij beweerdelijk zou zijn opgeroepen immers niet dienstplichtig.
Betreffende het opsporingsbericht, is het voorts bevreemdend dat hierin aangegeven staat dat verzoekende partij een leeftijd zou hebben van 30 tot 35 jaar, daar aangenomen kan worden dat de Russische autoriteiten van de werkelijke leeftijd van verzoekende partij op de hoogte zijn.
Hoe dan ook dient te worden herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie in de regio van herkomst van verzoekende partij wijdverbreid is en dat documenten zoals de door verzoekende partij neergelegde stukken aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de voormelde documenten nog verder ondermijnt (administratief dossier, map 'landeninformatie').

Het andere bij het verzoekschrift gevoegde stuk, volgens verzoekende partij een bericht op een telegramkanaal, gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve valt uit dit bericht hoegenaamd niets op te maken en wordt dit verder niet in overweging genomen.

Aangezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij daadwerkelijk zou zijn of zou riskeren te worden opgeroepen voor mobilisatie, is het betoog van verzoekende partij dat zij als gewetensbezwaarde zou dienen te worden beschouwd en dat verwerende partij dit gegeven nader had moeten onderzoeken of analyseren te dezen verder niet dienstig.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift daarnaast nog wijst op informatie omtrent de mogelijke monitoring van Russen in het buitenland door de Russische autoriteiten, dient te worden vastgesteld dat uit de betreffende informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het buitenland te hebben verbleven en terug te keren naar Rusland in hoofde van verzoekende partij zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij, die gelet op het voorgaande geenszins aannemelijk maakt dat zij in de negatieve aandacht stond of staat van de Russische autoriteiten, toont verder op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, om welke redenen en in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst *in concreto* zou riskeren te worden geviseerd of vervolgd omwille van haar verblijf in Europa. Dat zij omwille van dit verblijf in Europa bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen zou riskeren, kan dan ook niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij in haar aanvullende nota's daarnaast nog verwijst naar een stuk omtrent het opstarten van een strafprocedure jegens haar persoon omwille van het verspreiden van regime-kritische informatie op YouTube en op Telegram, dient verder te worden opgemerkt dat aan dit stuk niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Zoals reeds hoger bleek, bediende verzoekende partij zich in het kader van haar onderhavige verzoek om internationale bescherming namelijk reeds herhaaldelijk van uiterst dubieuze documenten en trachtte zij reeds eerder ten onrechte voor te houden dat zij het voorwerp uitmaakte van een strafprocedure. Dit werpt eveneens een smet op de bewijswaarde van het bij haar aanvullende nota's gevoegde stuk en de geloofwaardigheid van de beweerde nieuwe strafprocedure jegens haar persoon. Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij ook dit document slechts neerlegt in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer daar verzoekende partij over dit stuk, over de wijze waarop en de omstandigheden waarin zij dit stuk bekwam en over hetgeen er in dit stuk gesteld wordt zelf niet de minste verdere, concrete en nuttige duiding verstrekt. Verder dient te worden herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partij wijdverbreid is en dat documenten zoals het door verzoekende partij neergelegde stuk aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van dit document nog verder ondermijnt (administratief dossier, map 'landeninformatie').

De overige door verzoekende partij neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partij overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Kwalificatieverordening. Derhalve kan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 3, punt 1) van de Kwalificatieverordening aan verzoekende partij niet worden verleend.

4.7. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, punt a) en punt b) van de Kwalificatieverordening.

Met dien verstande dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in de volgende motieven dient te worden gelezen als artikel 15, punt c) van de Kwalificatieverordening, wordt in de bestreden beslissing en op grond van de beschikbare landeninformatie verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:
"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.
Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een

onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.
De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.
Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partij niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 15, punt c) van de Kwalificatieverordening. Derhalve toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatieverordening. Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de erkenning als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening en kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, punt 2) van de Kwalificatieverordening aan verzoekende partij niet worden verleend.

4.8. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij verder niet aan dat zij in het verleden reeds werd blootgesteld aan of rechtstreeks werd bedreigd met vervolging of ernstige schade. Derhalve kan verzoekende partij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 4, lid 4 van de Kwalificatieverordening.

4.9. Verzoekende partij toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT